

[Morten Lange.]

noget imod, at man bryder monopolet, eksamensmonopolet på at kunne nå et bestemt embede. Derimod kan der nok være nogen bekymring med hensyn til de lønrammer, man derefter indplaceres i, som jo forudsætter, at en bestemt række år er gået med studier. Det er en af de almindeligste årsager til, at man kan få et lønniveau som det, vi har. Der er altså en række bekymringer med hensyn til selve den måde, man herigennem bliver indplaceret på.

Spørgsmålet om kundskaberne kan man også nok diskutere noget. Hr. Samuelson slog et bravt slag for det græske, og det synes jeg ærlig talt var pænt af ham. Om det vil holde og blive andet end et slag i den parnassiske luft, ved jeg ikke, men det har et ganske interessant indhold. Hvis hr. Samuelson vinder sin kampagne, hvad angår græsk, så kan vi såmænd godt pakke denne lov sammen, for det vil være den mest effektive hindring for, at nogen vil følge den. Jeg skal ikke afgøre, om kravet er rimeligt eller ej. Mit forhold til loven er så platonisk, at jeg synes, det ikke er så forfærdelig væsentligt; spørgsmålet om græsk er faktisk også et spørgsmål om en høj skranke.

I øvrigt har jeg med interesse bemærket, at lovforslaget hjemler mulighed for en form for uddannelsesløn eller uddannelsesstøtte i den periode, hvor man skal erhverve sine supplerende kundskaber. Det er i den grad på linje med en politik, som jeg vil håbe ville slå bedre igennem andre steder, at det hører til de små formildende punkter i lovforslaget.

Jeg har holdt mig nærmest til en teknisk indstilling til lovforslaget. Det står, som man vil forstå, ikke mit partis hjerte så forfærdelig nær, men jeg synes dog alligevel, at nogle almindelige bemærkninger om det kunne være på sin plads. Det er i sin natur ganske klart, at hvis en række embeder i et eller andet bestemt beskæftigelsesområde står ledige, så må man træffe en eller anden type af foranstaltninger, og jeg indrømmer, at dette det er en af de muligheder, der foreligger.

Hanne Reintoft: Det principielle i denne sag er, at den såkaldte præstemangel bare er den anden side af den aftagende interesse for folkekirken. Ligesom der bliver færre og

færre kirkegængere år for år, ligesom de mange kirker — også de kostbare nybyggede, som vi åbenbart skal påtvinges — af folkes, så forsvinder interessen for præstegerningen og lysten til at bruge en eventuel teologisk uddannelse til aktivt virke som præst.

Med de tal, der nævnes, må vi erkende, at interessen for præsteembederne er af så beskedent omfang, at problemet må løses på en eller anden måde, da troende skal have adgang til kirkelig service. Man foreslår her en ordning, der ikke griber spor fat om ondets rod, nemlig den kendsgerning, at interessen for kirken er dalende. Der er ikke behov for flere præster, for der er stadig færre kirkegængere, og derfor er det ikke en løsning at oprette embeder for ikke-teologer, slet ikke i det, man kalder spare-tider.

Opgaven må være at få samlet dem, der ønsker kirkelig service, på en sådan måde, at behovet for præster er dækket, så deres undrende tilhørerskare er af så passende en størrelse, at det kan svare sig at yde løn til en præst. Hvis landets præster holdt to gudstjenester hver søndag i stedet for én, så ville der alligevel efter statistikken ikke være mere end 10-15 tilhørere til hver gudstjeneste.

Nogle kan måske synes, det er et lidt nøgternt synspunkt, men man må se på, hvordan regeringen i øvrigt normerer personale, f. eks. til åndssvageforsorgen eller til børneforsorgen, hvor der er et meget stort behov for velkvalificeret og uddannet personale; her er man ikke bange for på tværs af befolkningens reelle behov at bruge sparekniven.

Jeg ved ikke, hvorfor danske kirkegængere skal have en mere privilegeret stilling end andre grupper, der kommer i konflikt med samfundets manglende evne til at sørge for den rigtige udbygning. Mangler der en børnehave eller en byggegrund til en sådan i et børnerigt kvarter, så søger man det afhjulpet på en helt anden måde end ved straks at skaffe de fornødne pædagoger og den fornødne byggegrund. Så kører man hver morgen kl. 7 af sted med en samling småfrysende, søvnige unger til en ud-flytterbørnehave i en barak mange kilometer fra deres bopæl. Når vores småbørn kan tåle det, så kunne vores kirkegængere